

РЕШЕНИЕ

№ 7362

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 09.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6045** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Производството е повторно, по реда на чл.226 от АПК - образувано е, след като с решение № 6948 от 09.06.2021г. по адм. дело № 13563/2020 г. по описа на ВАС, е отменено Решение № 4952/24.09.2020г. по адм.дело №6734/2019г. по описа на АССГ, образувано по жалбата на [фирма] срещу РА № Р-22221118003412-091-001 от 01.02.2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден изцяло в оспорената му част с Решение № 632/09.04.2019г. на директора на Дирекция ОДОП, и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, за извършване на преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и за излагане на конкретни мотиви във вр. с тях.

С оспореният Ревизионен акт (РА) No P-22221118003412-091-001/01.02.2019г., издаден от И. М. Р.–орган, възложил ревизията и Д. Н. К. – ръководител на ревизията, потвърден с решение No 632/09.04.2019г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"–гр. С., на дружеството не е признато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 19 590,87 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 10 325,26 лв. за данъчните периоди от м. 04 до м. 12.2013 г., м. 04, м. 05, м. 08 и м. 09.2014г., и м. 05.2015 г.

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. К., твърди, че РА е неправилен, незаконосъобразен и необоснован. Претендира се отмяна на РА и

присъждане на сторените разноси по делото, съгласно приложен списък. В позиция по същество при новото разглеждане на делото адв.К. поддържа, че доказателствата по делото безспорно установяват, че дружеството-жалбоподател е доказало реално осъществени доставки и услуги – за всички сделки са издадени фактури, извършено е плащане, поради което незаконосъобразно е отказано право на данъчен кредит. Посоченото се установява от назначената съдебно-счетоводна експертиза и приетото заключение по нея, както и от наличието на приемо-предавателни протоколи на стоките и услугите. Представя становище, с подробни доводи относно незаконосъобразността на оспорения РА. Моли за уважаване на жалбата и отмяна на РА. Претендира съдебни разноси, вкл. и пред настоящата инстанция.

Ответника-директор на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" /ОДОП/ - С., чрез процесуалния си представител юрк. К. излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна/решението е връчено на 12.04.2019г., жалбата е депозирана на 23.04.2018г./л.5-19/, от страна, имаща правен интерес от обжалването. Ревизионният акт е обжалван в предвидения за това срок пред директора на ОДОП-гр.С., който с решението си го е потвърдил. Жалбата е процесуално допустима.

Ревизията надружеството е възложена със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ NoP-22221118003412-020-001/13.06.2018г., връчена на 14.06.2018г., изменена със заповед за изменение на ЗВР/ЗИЗВР/No P-22221118003412-020-002/09.08.2018г., ЗИЗВР No P-22221118003412-020-003/30.08.2018 г., издадени от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., съгласно Заповед NoPД-01-803/07.06.2017г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизията на А. БГ Е. е за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.04.2013г. до 31.05.2015г. Срокът за извършване на ревизията е до 14.11.2018г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ No P-22221118003412-092-001/22.11.2018г. Дружеството не е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и не е подало писмено възражение срещу издадения РД. Ревизията е приключила с РА No P-22221118003412-091-001/01.02.2019г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Д. Н. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 01.02.2019г. Всички цитирани актове са издадени от надлежно упълномощени органи по приходите, видно от приложените по делото упълномощителни заповеди. От приобщените по делото доказателства се установява, също така и че ЗВР, заповедите за изменение на ЗВР, РА и РД са надлежно подписани с валидни електронни подписи/л.62-74/, положени в съответствие със Закона за електронния документ и електронния подпис към момента на подписването на електронните документи.

В хода на ревизията е установено, че основна икономическа дейност на дружеството-жалбоподател за ревизирувания период е търговия на дребно в неспециализирани магазини с разнообразни стоки. В дневниците за покупки ТД е

включило фактури, издадени от [фирма] (общо 27 фактури), [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] за данъчните периоди от м. 04 до м. 12.2013 г., м. 04, м. 05, м. 08 и м. 09.2014г., и м. 05.2015 г., по които му е отказан данъчен кредит в общ размер на 19 590,87 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 10 325,26 лв..

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221118003412-040-001/20.06.2018 г., с което са изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация. Представени са справки от №1 до №5, справки за моторни превозни средства, недвижими имоти и офис техника, както и писмени обяснения, че исканите документи са били представени от дружеството при извършена предходна проверка.

С Протокол № Р-22221118003412-П73-001/05.11.2018 г. са приобщени събраните в хода на извършена на [фирма] проверка за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/, а именно протоколите от извършените насрещни проверки на доставчиците на ревизираното лице - [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Съгласно протоколите за целите на проверките, до дружествата са били изготвени ИПДПОЗЛ, връчени по реда на чл. 32 от ДОПК, поради ненамиране на управителя или упълномощено лице за контакт на адреса за кореспонденция. Документи от страна на дружествата не са представени.

Приобщени са и представени в хода на проверката доказателства от [фирма] по връчено ИПДПОЗЛ № П-22221118041806-040-001/08.03.2018 г., в т.ч. копия на фактури от посочените доставчици, част от които са придружени с фискални касови бележки, приемо-предавателни протоколи или стокови разписки, оборотни ведомости за периодите от 2012 г. до 2017 г., хронологични оборотни сметки по групи 20, 30, 40, 50 и 70 за периодите от 2012 г. до 2017 г. и др.

Констатирано е, че ревизираното лице е включило в дневниците за покупки и е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от следните доставчици:

27 фактури, издадени от [фирма] през данъчни периоди м. 04, м. 05, м. 06, м. 07, м. 08, м. 09, м. 10, м. 11 и м. 12.2013 г., с начислен ДДС в общ размер на 14 744,20 лв. и предмет на доставките материали и изработване на шфлет/лифлет №1, материал и изработване на плакат №1, дизайн и предпечат на винилни платна – малък и голям винил, брандиране на спортни екипи, срещи – представяне екипировката на LEGEA-клубове и фенклубове, персонификация на спортни екипи по договор, календари 2014 г., подаръчни комплекти, промоутърски услуги, рекламни листовки, термофолио и др.;

фактури с №[ЕГН]/04.08.2014 г. и №10000002188/12.09.2014 г., издадени от [фирма] с начислен ДДС в общ размер на 946,67 лв. и предмет на доставките торбички, флаери и фолио за брандиране;

фактури с № 10000186/28.04.2014 г. и №10000192/30.04.2014 г., издадени от [фирма], с ДДС в общ размер на 1 700,00 лв. и предмет на доставките полиетиленови торбички и флаери, и предпечатна подготовка;

фактура №[ЕГН]/30.05.2015 г., издадена от [фирма], с ДДС в размер на 1 250,00 лв. и предмет на доставката изработване на флаери и други рекламни материали;

фактура № [ЕГН]/27.05.2014 г., издадена от [фирма], с ДДС в размер на 950,00 лв. и предмет на доставките билборд реклама.

След извършена справка в информационната система на НАП е установено, че в периодите на издаване на процесните фактури [фирма], [фирма] и [фирма] не са разполагали с наети лица по трудови и извън трудови правоотношения. [фирма] е разполагало с 12 лица, наети по трудови правоотношения, на длъжности общ работник, водач на селскостопанска техника, офис сътрудник и търговски представител, а [фирма] – с едно лице на трудов договор от 11.02.2013 г. до 11.05.2013 г., на длъжност шофьор на товарен автомобил, международни превози. Не са налице данни за деклариране от дружествата офиси или търговски обекти, откъдето да извършват търговска дейност.

По отношение на процесните доставки, в хода на предходна проверка ревизираното дружество е представило фактури, част от тях придружени с касови бележки, приемно-предавателни протоколи, синтетични оборотни ведомости и др. Прието е, че същите по никакъв начин не доказват наличие на реално извършени доставки между ревизираното дружество и посочените доставчици. Поради това на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС, на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 19 590,87 лв. по процесните фактури.

За да потвърди РА, решаващият орган изцяло е възприел мотивите на ревизиращия екип.

По настоящото дело на основание чл.192 ГПК, съдът е уважил искането на процесуалният представител на жалбоподателя да задължи трети неучастващи лица /доставчиците на жалбоподателят по процесните фактури/ да представят документи по делото, както следва: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Определенията на съдът не са изпълнени, т.к. на посочените адреси за кореспонденция не са установени представители на дружествата. По искане на адв. К. е допусната по делото ССЧЕ. В съдебно заседание от 08.09.2020г. е прието заключение на вещото лице П. К. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза. Въз основа на събраните по делото доказателства вещото лице е достигнало до следните експертни изводи: Проследено е, в т. ч. и в табличен вид, кога и по какъв начин е извършено разплащане на данъчната основа и дължимия данък по процесните фактури и с какви документи е документирано разплащането. Вещото лице е констатирало, че счетоводното записване на стопанските операции е в хронологичен ред, съответстващ на извършването им надлежно отразено в счетоводството на жалбоподателят.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатират допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

Спорът между страните е формиран по въпроса дали са реално извършени доставки на стоки и услуги и възникнало ли е данъчно събитие между жалбоподателя и неговите преки доставчици [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], даващи основание за приспадане на данъчен кредит.

Не се спори между страните, че фактурата, издадена от доставчика на АД С. Логистик е включена в дневниците за покупки и продажби и в справките декларации по ЗДДС за съответния месец, както от страна на доставчика, така и от страна на жалбоподателя. Не се спори също така и че към датата на извършване на доставките доставчика е бил регистриран по ЗДДС лице, макар впоследствие да е бил дерегистриран.

В решението си по делото Б. /решение от 06,12,2012год по дело С-285/2011 на Съда на Европейския съюз е дадено задължително тълкуване на разпоредбите на чл.167 и сл. от Директива 112/2006год относно общата система на ДДС , свързано с въпроса за преценката на това дали извода на приходната администрация за нереалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС. В него е посочено,че от постоянната съдебна практика на СЕС се установява, че правото на данъчнозадължените лица да приспаднат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagaben и David, С-80/11 и С-142/11).

В тази връзка СЕС неведнъж е подчертавал, че предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. По-конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело Gabalfrisa и др., С-110/98—С-147/98, R., стр. I-1577, точка 43, Решение от 15 декември 2005 г. по дело Centralan Property, С-63/04, R., стр. I-11087, точка 50, Решение от 6 юли 2006 г. по дело К. и Recolta Recycling, С-439/04 и С-440/04, R., стр. I-6161, точка 47 и Решение по дело Mahagaben и David). Режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. По този начин общата система на ДДС гарантира пълен неутралитет по отношение на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности подлежат на облагане с ДДС.

Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице да приспадне платения по получени доставки ДДС. Всъщност ДДС се прилага спрямо всяка сделка в процеса на производство и разпространение, като се приспада ДДС, начислен пряко върху различните елементи от цената (вж. Решение от 12 януари 2006 г. по дело Optigen и др., С-354/03, С-355/03 и С-484/03, R., стр. I-483, точка 54, Решение по дело К. и Recolta Recycling, посочено по-горе, точка 49 и Решение по дело Mahagaben и David, посочено по-горе, точка 40). Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено

лице (вж. Решение по дело *Centralan Property*, посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело *Tyth*, C-324/11, точка 26). Посочено е също така, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112.

В това отношение Съдът е постановил, че правните субекти не могат с измамна цел или с цел злоупотреба да се позовават на нормите на правото на Съюза (вж. по-специално Решение по дело *Fini H*, посочено по-горе, точка 32, Решение по дело *Halifax* и др., посочено по-горе, точка 68, Решение по дело *K. и Recolta Recycling*, посочено по-горе, точка 54 и Решение по дело *Mahagaben и David*, посочено по-горе, точка 41). Поради това националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност.

Също така, за нуждите на Директива 2006/112, данъчнозадължено лице, което знае или е трябвало да знае, че с покупката си участва в сделка, част от измама с ДДС, трябва да се счита за участник в тази измама, и то без значение дали извлича печалба от препродажбата на стоките или от използването на услугите в рамките на извършените от него впоследствие облагаеми сделки (вж. в този смисъл Решение по дело *K. и Recolta Recycling*, посочено по-горе, точка 56 и Решение по дело *Mahagaben и David*, посочено по-горе, точка 46). От това следва, че на данъчнозадълженото лице може да се откаже право на приспадане само при условие че въз основа на обективни данни се установи, че данъчнозадълженото лице, което е получило стоките и услугите, основание за правото на приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки или услуги е участвало в сделка, която е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или друг стопански субект, действащ нагоре или надолу по веригата от тези доставки на стоки или услуги. За сметка на това режимът на правото на приспадане, предвиден в посочената директива, не допуска данъчнозадължено лице — което не е знаело и не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че друга сделка по веригата преди или след осъществяването от данъчнозадълженото лице е опорочена поради измама с ДДС — да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане (вж. в този смисъл Решение по дело *Optigen* и др., посочено по-горе, точки 52 и 55, Решение по дело *K. и Recolta Recycling*, посочено по-горе, точки 45, 46 и 60, както и Решение по дело *Mahagaben и David*, посочено по-горе, точка 47).

В тази насока и диспозитива на решението по същото дело сочи, че

членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне данъка върху добавената стойност за доставката на стоки, поради това че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с данък върху добавената стойност, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки, което следва да провери запитващата юрисдикция.

При така даденото от СЕС тълкуване на разпоредбите на членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО, настоящата инстанция намира и приема за установено следното:

По отношение на жалбоподателя е отказано правото на данъчен кредит по доставки с предмет рекламни услуги и материали. Органите по приходите са позовали на факта, че доставчиците нямат достатъчно кадрови и технически потенциал да извършат спорните доставки. Няма спор, че в хода на административното производство безспорно е установено, че в периодите на издаване на процесните фактури [фирма], [фирма] и [фирма] не са разполагали с наети лица по трудови и извънтрудови правоотношения. Т. Е. е разполагало с 12 лица, наети на трудови правоотношения, на длъжности - общ работник, водач на селскостопанска техника, офис сътрудник и търговски представител, а Ра-Д. Е. – с едно лице на трудов договор от 11.02.2013 г. до 11.05.2013 г., на длъжност шофьор на товарен автомобил, международни превози при преценката за реалното извършване на услугите, следва да се съобразява дали лицето, сочено за реален изпълнител е разполагало с материална, техническа и кадрова обезпеченост.

В хода на ревизионното производство по отношение на издателите на спорните фактури е установено, включително чрез данните в информационната система на НАП и констатации от издадени им ревизионни актове, че не е възможно да се установи реално извършваната търговска дейност, нейния вид, характер, предмет, място на изпълнение, използван персонал. Следователно - няма и обективни доказателства за възможността на съответните дружества да осигурят действителното и реално изпълнение на отразените във фактурите доставки. В настоящия

случай между страните не се спори и се установява от представените доказателства, в т. ч. и приетата, неоспорена ССчЕ, че процесните доставки са обективирани във фактури, отговарящи на изискванията на чл. 7 от Закона за счетоводството (ЗСч). Същите са коректно отразени в счетоводството на жалбоподателя. Следва обаче да се има предвид, че само счетоводното отразяване на операциите, не е достатъчно условие съответната доставка на стока или услуга да бъде призната за реално осъществена. Като всяко субективно право и правото на данъчен кредит, съгласно принципа на § 2 от ДР на ДОПК във вр. чл.144 от АПК във вр. чл.154 от ГПК, подлежи на доказване от страната, която извлича благоприятни правни последици от доказването му. Според настоящия състав на съда, в случая жалбоподателят успя да се справи с тази си доказателствена задача. Мотивите на съда в тази насока са следните:

От съвкупният анализ на ССчЕ и приетите писмени доказателства безспорно се очертават следната фактическа обстановка:

Фактурите на всички доставчици са надлежно осчетоводени, като са взети правилните счетоводни операции както при жалбоподателя, така и при доставчика. Фактурите са намерили отражение в счетоводството на доставчика, като е начислен и приход по тях.

От събраните писмени доказателства по отношение на доставчика Ра-Д. ВЖ Е. се установява, че същият е извършил доставки на материали, флаери, винили, брандиране и др. обективирани в 27 бр. фактури. Същите са надлежно осчетоводени, разплащанията са извършени в брой и са настъпили след предаване на стоките и подписване на приемо-предавателен протокол за това. От друга страна ясно е, че за спорния период А. БГ Е. е сключил договор за ексклузивни права с Ц., досежно брандирането на екипировката на ЛЕГЕА, както и останалите рекламиращи дейността на футболния клуб дейности- календари, подаръчни комплекти, промотърски услуги, като вземанията на жалбоподателя са приети от синдика на Ц. и са включени в списъка на приетите вземания в несъстоятелността, т.е последващата реализация на процесните рекламни материали е установена с категоричност. По отношение на Т. Е. доставките на полиетиленови торбички и флаери и предпечатна подготовка са обективирани в две фактури - № 1 186/28.04.2014г. с данъчна основа 4 500 лв. и фактура с № 1...192/30.04.2014г. с данъчна основа 4000 лв., които са надлежно осчетоводени, разплащанията са извършени в брой след приемане на стоката с приемо предавателни протоколи, като от счетоводството на Т. Е. са представени копия на фактури и стокоски разписки.

Идентично е и положението с единствената фактура за доставка от Д. Ю

Еф и Ко Е. с № 1 ... 9/27.05.2014г. с данъчна основа 4750 лв. за билборд реклама. В тази насока липсата на персонал спрямо подобен вид доставки не е необходимо условие за реалността на сделката, предоставянето на услугата или връчването на стоката, която очевидно не е в огромни обеми и тежест не изисква непременно ангажирането на лица по трудов или граждански договор.

За доставките от М. Е. на торбички и флаери, обективирани в две фактури - № 1...159/04.08.2014г. и № 1 ...218/12.09.2014г., които са надлежно осчетоводени, платени в брой след подписване на приемо- предавателен протокол, както и доставките на Б и К Г. 2014 Е. с една фактура - № 441/30.05.2014г. за флаери и други рекламни материали, са относими същите изводи относно кадровата и техническа обезпеченост, посочени по горе. Посочените по горе констатации се подкрепят и от неоспореното заключение на вещото лице, което проследявайки доставките е проверило по всяка от тях наличните документи- фактури, стокови разписки и приемо - предавателни протоколи, стойността на стоките и услугите и на дължимия ДДС, внасянето му и приспадането му. Проследено е икономически, че процесните доставки са били обект на търговската дейност на А. БГ Е. и са послужили за удовлетворяване на нуждите при спортната и рекламна дейност на Ц. (а и на практика тези стоки и услуги не са били могли да са предназначени за друг правен субект). Отделно от това, вземанията на жалбоподателя от Ц. са признати от синдика и включени в списъка на вземанията в несъстоятелността.

Налице е пълна съпоставимост на извършените от посочените по- горе доставчици услуги и доставени стоки и тези, фактурирани от Ц. спрямо жалбоподателя.

Факт е също така, че през 2013 г., 2014г. и 2015г.рекламните материали и екипировка са били доставени на Ц., като видно и от снимковия материал, приложен към жалбата, екипите носят логото на ЛЕГЕА, което сочи, че процесните фактури са участвали във формирането на финансовия резултат и в осъществяваната от страна на търговеца независима икономическа дейност.

Т.е от доказателствената съвкупност и анализа на същата по делото се установява пълна проследимост на доставките на стоки - торбички, флаери, фолио за брендиране и други рекламни материали, и услуги - изработване на флаери, шфлет, календари, плакати, рекламни листовки, подаръчни комплекти и др., промоутърски услуги, дизайн и предпечат на винилни платна, брендиране на спортни екипи, персонификации на спортни екипи по договор, билборд реклама и др. и тяхната последваща реализация и включването им в икономическата дейност на търговеца

чрез продажбата им на Ц., което принципно обективно изключва привидността на доставките. В тази насока следва да се отбележи, че от страна на приходната администрация не са ангажирани доказателства, че процесните доставки са привидна сделка или са осъществени от лица, различни от посочените във фактурите преки доставчици (в т.см. решение № 1293/30,01,2014г по адм.д.№ 13190/2013г на ВАС).

Доколкото от страна на приходната администрация не са ангажирани доказателства за участието на жалбоподателя в данъчна измама, както и за наличието на обективни данни, че доставките, в които жалбоподателят е участвал нагоре или надолу по веригата на ДДС, са били част от данъчна измама, за която той е знаел или е бил длъжен да знае, то очевидно е, че предпоставките за упражняване на правото на данъчен кредит от страна на жалбоподателя за процесния данъчен период са налице.

Поради изложените съображения, съдът намира, че в случая органите по приходите са направили незаконосъобразен и необоснован извод, че данъка по процесните фактури е начислен неправомерно. Крайният извод на настоящата инстанция е, че жалбата е основателна и РА като неправилен и незаконосъобразен, следва да бъде отменен.

От страните се претендират разноски, които предвид изхода от делото, следва да се присъдят на жалбоподателя – за адвокатско възнаграждение, в това число и по реда на чл.226 от АПК, в размер на 1000 лв. за настоящата инстанция, 2772,50 лв. за предходното първоинстанционно производство и 2239,33 лв. за производството пред ВАС или общо в размер на 6011,83 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161 от ДОПК, Административен съд София - град, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] Ревизионен акт No P-22221118003412-091-001/01.02.2019г., потвърден с решение No 632/09.04.2019г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"–гр. С., с който на дружеството не е признато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 19 590,87 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 10 325,26 лв. за данъчните периоди от м. 04 до м. 12.2013 г., м. 04, м. 05, м. 08 и м. 09.2014г., и м. 05.2015 г.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при ЦУ на НАП - С. да заплати на [фирма],[ЕИК] сумата от 6011,83лв.

разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от връчването му.

СЪДИЯ: